PARES SOTA LUPA.

Opinió | 27-09-2013 | 18:25

Els pares són un luxe necessari en l?educació i criança d?un fill. El dia a dia és un gran aliat perquè els pares separats o divorciats s?impliquin, i impliquin als seus fills en les tasques domèstiques, els ajudin amb les matrius, derivades i integrals, facin prevenció o detecció de consum de drogues dels fills, etc...

La guarda compartida ha deixat de ser un regal de la mare. La llei i els tribunals han avançat, però encara queden reptes. Pot semblar paradoxal o una ironia, que les exposicions de motius de les lleis sobre custòdia i sentències dels alts tribunals facin bandera de la guarda compartida quan diuen que és la solució que a priori més i millor beneficia als fills, i que a l?hora d?atorgar-la, els tribunals posin sota lupa els horaris dels pares.

Donat que la llei no diu que la guarda compartida és patrimoni exclusiu dels pares que treballen de 8 a 15 o dels funcionaris, què fem amb els fills de periodistes, taxistes, metges d?urgències, taxistes, pilots i hostesses de vol? Què fem amb els fills de cambrers, o els dels pares i mares que treballen en establiments oberts al públic de 9 a 21 hores? Què fem amb els fills de pares i mares que treballen per torns, com ara policies, bombers o operaris de fàbrica?

Des de la meva perspectiva, hauríem de diferenciar dos supòsits.

Si els pares ja tenen experiència prèvia en la ?doble jornada?, i els fills no presenten cap indicador de risc (depressió, baix rendiment escolar,...), crec que no cal recórrer a lupes ni a pitonisses per saber que la guarda compartida funcionarà. Els fills ja han conviscut amb la realitat de les feines i horaris dels seus pares. En aquest cas, serà responsabilitat del progenitor ajustar en la mida del possible els seus horaris de treball als dels fills i buscar ajuda familiar o externa per cuidar-los en els moments que no puguin estar amb ells.

En els casos de pares sense experiència prèvia en ?la doble jornada?, crec que l? horari sí pot ser determinant per atorgar o no la guarda compartida. En aquests casos, les mares entenen, i amb raó, que es tracta d?una petició basada en hipòtesis i promeses de cura compartida que no s?han complert durant la convivència. En aquests casos, i per poder arribar a un acord cum laude, tenim en compte si el progenitor té flexibilitat laboral (autònom) o si pot realitzar part de la seva feina des de casa. Es poden arribar a pactar períodes de prova analitzant periòdicament els objectius

assolits i planifiquem estratègies per assolir els que falten amb tècniques d?escolta activa i empatització, per quadrar horaris de pares i fllls, assistència conjunta de pares i mares a visites amb el pediatra, entrevistes amb el tutor, a festes de final de curs, aniversaris, etc...

Com deia Woody Allen, el treball és una invasió de la nostra privacitat. Crec, en nom dels fills, que de cap manera hem de permetre que ens privi dels nostres drets i deures com a pares i mares.

LAURA SERVENT I BATLLE
Advocada especialitzada en Dret de Família i Mediadora

Autor: Laura Servent i Batlle